

Arrest

nr. 174 952 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BUUACHRU *loco* advocaat S. GAZZAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. Uzelf bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. In 1998 zou u uw verplichte legerdienst hebben aangevat. Nadat u een training had doorlopen van ongeveer 45 dagen in de provincie Anbar, werd u doorverwezen naar Kirkuk. Omdat u de levensomstandigheden in het leger te zwaar vond en omdat u als sjiit te maken kreeg met discriminatie, zou u besloten hebben te deserteren. U zou vervolgens verschillende soorten werk hebben gedaan onder andere als verkoper van tweedehandskledij en als arbeider in de bouw. In september 2002 werd u gearresteerd omwille van uw desertie. Men zou u hebben opgesloten in de kazerne van Kirkuk waar u normaal gezien uw legerdienst diende uit te zitten.

In oktober werd u weer vrijgelaten na een opsluiting van iets meer dan twintig dagen omdat Saddam Hussein na zijn verkiezingsoverwinning een algemeen pardon had uitgesproken voor deserteurs. Van 2004 tot 2007 zou u hebben gewerkt als politieagent. U was tewerk gesteld bij de afdeling 'bescherming van belangrijke installaties' waar u aan de receptie werkte. In 2007 werd u door leden van het Mehdileger benaderd. Ze zouden u gevraagd hebben om met hen samen te werken. U zou hen dit geweigerd hebben. Korte tijd later zou u door leden van het Mehdileger beschoten zijn. U zou als gevolg hiervan twee keer zijn geopereerd en twee maanden thuis moeten herstellen hebben. In de periode die volgde zou u nog een aantal keer onder druk gezet zijn door leden van het Mehdileger. In 2008 zou de situatie rustiger geworden zijn omdat de 'Sahwa beweging' ervoor had gezorgd dat extremitistische milities werden verdreven. U zou in deze periode een café zijn beginnen uitbaten, meer bepaald in de wijk Beya, niet ver van waar u woonde. U baatte dit café zelfstandig uit. Er werd in het café gekaart, bingo gespeeld, waterpijp gerookt en tijdens de wereldbeker werd er veel naar de verschillende voetbalwedstrijden gekeken. In 2013 huwde u met Inaz (Q.K.), een weduwe met twee kinderen. Einde 2013 zijn uw problemen begonnen. U werd in het café een aantal keer benaderd door leden van Asaeb ahl al-Haq. Ze zouden bij u geïnformeerd hebben naar soennieten. Later zouden ze een aantal klanten van u hebben meegenomen. Een aantal van hen zijn sindsdien definitief verdwenen. Van een aantal anderen vernam u dat ze vermoord op straat werden teruggevonden. Einde februari 2014 zouden de leden van Asaeb ahl al-Haq u hebben meegenomen. Men zou u geblinddoekt en gehandboeid hebben. Men zou u vervolgens hebben ondervraagd over uw café, over waarom u zoveel contacten onderhield met soennieten en waarom u over hen geen informatie aan hen doorspeelde. Uiteindelijk zou men u verplicht hebben een papier te ondertekenen waarin u verklaarde dat u voortaan met hen ging samenwerken en dat ze anders het recht hadden om u te vermoorden. Vervolgens zou men u hebben vrijgelaten. Na dit incident zou u besloten hebben het land te verlaten. Op 25 mei 2014 zou u samen met uw echtgenote en haar twee kinderen op legale wijze naar Turkije gereisd zijn. Hier zouden jullie tot maart 2015 gebleven zijn. Vervolgens zou u verder alleen gereisd zijn naar Griekenland, waar u op 26 maart 2015 aankwam. Begin april 2015 zouden uw echtgenote en haar twee kinderen terug gereisd zijn naar Irak. Nadat zij thuis terug werd geïntimideerd door leden van Asaeb ahl al-Haq die op zoek waren naar u, zou zij in mei 2015 teruggekeerd zijn naar Turkije. U reisde op 22 april 2015 vanuit Athene met het vliegtuig naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 23 april 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, twee badges van de politie, een kopie van uw huwelijksakte, uw huurcontract en tenslotte een aantal attesten die te maken hebben met uw werk voor de politie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. U legde in de loop van uw asielprocedure een aantal opvallend flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid en die van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

In het bijzonder over het café dat u zou hebben uitgebaat en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, legde u een aantal flagrante tegenstrijdigheden af. Dit doet twijfels rijzen over de vraag of u werkelijk een café zou hebben uitgebaat en ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Tijdens het gehoor van 12 juni 2015 verklaarde u dat u twee werknemers had in uw café die telkens werkten van 12 uur 's middags tot 12 uur 's nachts. Ze werkten op alle dagen, behalve op de vrijdagen aangezien dat de dag van het gebed is en er dan niet mag gewerkt worden net zo min als op religieuze feestdagen (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vragen 90-96). Tijdens het gehoor van 8 april 2016 legde u heel andere verklaringen af. U verklaarde nu dat uw mederwekers altijd samen met u begonnen, maar dat dit volgens een wisselend uurrooster gebeurde: soms begonnen jullie om 9 uur, soms om 10 uur en soms zelfs pas om 11 uur. U lichtte verder toe dat jullie ook af en toe tot 12 uur 's avonds openbleven. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw werknemers niet volgens een vast uurrooster werkten, zoals u dat wel eerder had verklaard tijdens het gehoor van 12 juni 2015. Vervolgens verklaarde u tijdens het gehoor van 8 april 2016 dat jullie zeven dagen op zeven open waren en dus ook op vrijdag, iets wat u tijdens het gehoor van 12 juni 2015 had ontkend. U lichtte in dit verband toe dat jullie op vrijdag pas in de namiddag opendeden. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden. U antwoordde dat de tolk tijdens het gehoor van 12 juni 2015 wellicht een vertaalfout had gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 35-40). Deze uitleg kan niet overtuigen. De verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor van 12 juni 2015 zijn klaar en duidelijk weergegeven en dus niet vatbaar voor interpretatie. Bovendien had u eerder tijdens het gehoor laten optekenen dat het gehoor van 12 juni 2015 vlot was verlopen qua communicatie met de tolk (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, inleiding).

Vervolgens dient opgemerkt dat u niet de volledige namen kent van uw twee werknemers. U kan enkel zeggen dat ze Yusuf en Allah heten. Dit is opmerkelijk aangezien u van 2008 tot 2015 erg intensief met hen heeft samengewerkt. Bovendien liet u optekenen dat u ook uw vrije tijd met hen samen spendeerde, meerbepaald door samen uit te gaan. Dat u in al die jaren niet zou zijn te weten gekomen welke hun familienamen zijn, is op zijn zachtst uitgedrukt, opmerkelijk te noemen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 42-49).

Tijdens beide gehoren legde u verklaringen af over drie van uw klanten die door leden van Asaeb ahl al haq werden meegenomen. Alleen een zekere Ayad zou naderhand zijn vrijgelaten. U zou ook nog met hem hebben gesproken na zijn vrijlating. Tijdens het gehoor van 12 juni 2015 verklaarde u dat Ayad werd vrijgelaten omdat men had ingezien dat men zich had vergist. Men dacht dat hij iemand anders was. Men is dit te weten gekomen toen een verklikker hem kwam herkennen en vaststelde dat hij niet de gezochte persoon was (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vragen 133 en 134). Tijdens het gehoor van 8 april 2016 verklaarde u iets heel anders, meerbepaald dat Ayad hen had gerust gesteld door hen te beloven voortaan met hen samen te zullen werken. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het gehoor van 12 juni 2015. U antwoordde zich niet meer te kunnen herinneren deze verklaringen te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 77-80).

Tijdens beide gehoren legde u verklaringen af over de ontvoering waarvan uzelf het slachtoffer was geworden. Tijdens het gehoor van 12 juni 2015 verklaarde u dat men u had geblinddoekt en geboeid tijdens de ondervraging. Men zou u evenwel fysiek niet hebben aangeraakt (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vraag 143). Tijdens het gehoor van 8 april 2016 verklaarde u precies het omgekeerde: u liet uitdrukkelijk optekenen dat men u niet had geblinddoekt, noch had geboeid, maar wel had geslagen op uw armen waar u uw tatoeages heeft. U werd geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde dat de verklaringen van 12 juni 2015 niet juist zijn. U lichtte toe dat u werd onderworpen aan een gewoon gehoor zoals dit ook het geval was op het CGVS. U werd enkel fysiek lastig gevallen omwille van uw tatoeages (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 97-104).

Dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw café in de bekende 'straat 20' gelegen was in de wijk Beya. U werd er vervolgens op gewezen dat in het door u voorgelegde huurcontract nergens verwezen is naar straat 20. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat deze straat enkel zo werd genoemd in de volksmond. Deze uitleg is weinig aannemelijk, temeer daar deze benaming duidelijk figureert op de gedetailleerde map van de wijk al Beya in Bagdad van googlemaps (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 29-32; zie vertaling huurcontract, toegevoegd aan het administratief dossier en zie info googlemaps, toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts is het nog opmerkelijk dat u geen enkele foto kan voorleggen van uw café of van uzelf terwijl u het café aan het uitbaten bent. U antwoordde dat tijdens het vorige gehoor alleen werd gevraagd naar een huurcontract ten bewijze van het feit dat u het café uitbaatte en niet naar foto's (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vraag 33). Dit klopt echter helemaal niet: er was u uitdrukkelijk gevraagd om ook foto's voor te leggen. U antwoordde hierop dat u wel degelijk foto's had van uw café, maar dat deze zich thuis bevonden net zoals het huurcontract. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich wel de moeite heeft getroost om een huurcontract voor te leggen, maar niet de foto's van uw café (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vraag 109).

Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht als zou u een café hebben uitgebaat en al helemaal niet aan de voorgehouden problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Tijdens beide gehoren verklaarde u in 2007 beschoten te zijn geweest door een aantal leden van het Mehdileger nadat u een aantal keer had geweigerd uw medewerking te verlenen. Ook in verband met dit incident legde u opvallende tegenstrijdige verklaringen af waardoor ook hier twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tijdens het gehoor van 12 juni 2015 verklaarde u dat u één van uw belagers herkende aangezien hij van uw wijk was (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vraag 59), terwijl u tijdens het gehoor van 8 april 2016 verklaarde dat u geen van hen kon herkennen aangezien ze allen gemaskerd waren. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde dat uw verklaringen van 12 juni 2015 niet juist waren (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 144-146). Nochtans dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze verklaringen klaar en duidelijk en dus niet vatbaar voor interpretatie werden weergegeven. Wat er ook van zij, u lichtte ook toe dat dit probleem niet langer actueel is en dat de reden waarom u asiel aanvraag louter te maken heeft met het café dat u heeft uitgebaat in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 147 en 148).

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas niet geloofwaardig geacht en kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve te wijzigen. Ze zijn enkel een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en uw verklaring dat u heeft gewerkt als politieagent. In verband met het door u voorgelegde huurcontract dient te worden opgemerkt dat dit document allerminst volstaat om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het betreft hier louter een kopie waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Het bevat verder geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk in persoon het gehuurde pand als café zou hebben uitgebaat laat staan dat het enige informatie bevat waaruit kan worden afgeleid dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij kan worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Daarnaast beroept hij zich op de:

- “- Schending van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht ;
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid ;
- Schending van het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel ;
- Schending van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens ;
- Schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de toepassing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de inhoud van voormelde bepalingen en geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker verwijst tevens naar de inhoud van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM. Verder stelt hij:

“Dat zowel uit de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat Generaal, als door de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage, blijkt dat de bovenvermelde artikelen van het EVRM geschonden zijn in Irak ten aanzien van verzoeker, en ten aanzien van de bevolking in het algemeen;

Dat het onbetwistbaar is dat Irak trotseert met uiterst gevaarlijke milities, o.a. Islamitische Staat in Irak en de Levant (hierna "IS" of "ISIS");

Dat het IS als een terroristische groepering is beschouwd op het internationaal vlak;

Dat de terreur akten door IS begaan zijn, de meest fundamentele rechten van elk persoon schenden;

Dat één ieder het slachtoffer van hun wreedheid kan worden, en dit zonder enig welbepaalde reden;

Dat het rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de lidstaten veroordeelt in geval ze de rechten gewaarborgd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schenden,”

Verzoeker geeft andermaal een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Hij stelt dat zijn verklaringen doorheen de verschillende interviews coherent en plausibel zijn.

Verzoeker citeert de verklaringen die hij tijdens de gehoren bij het CGVS aflegde over zijn werknemers en hun uurrooster. Volgens hem vullen deze verklaringen mekaar op de meeste punten aan. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste interview nooit uitdrukkelijk dat zijn werknemers volgens een vast uurrooster werkten. Hij legde tijdens het tweede interview wel uitdrukkelijke verklaringen af. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste gehoor dat ze om 12 uur begonnen, zonder uitdrukkelijk erbij te zeggen dat dit altijd zo was. Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat zij soms om 9, soms om 10 en soms zelfs pas om 11 uur begonnen. Hieruit kan men afleiden dat ze meestal om 12 uur begonnen. Verzoeker verklaarde ook dat ze soms tot 12 uur openbleven. Dit ligt in lijn met zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS en is verenigbaar met de algemene gewoonte van cafés om de sluitingstijd te laten afhangen van het vertrek van de laatste klant, met 12 uur als maximum. Al verzoekers verklaringen bevestigen dat hij zijn café uitbaatte volgens een variabel uurrooster en zijn niet met elkaar in strijd. Over de vrijdag, ging het om een gedeeltelijke sluiting. Verzoeker baatte zijn café na het vrijdaggebed verder uit in de namiddag. Dit valt af te leiden uit verzoekers verklaringen tijdens beide gehoren. Opnieuw is er geen sprake van een tegenstrijdigheid. Het café was zes dagen voltijds open en op vrijdag enkel in de namiddag.

Dat hij de volledige namen van zijn werknemers niet kent, wijt verzoeker aan zijn cultuur waarin er, in tegenstelling met in de westerse cultuur, vaak gebruik wordt gemaakt van stammennamen en niet van familienamen. Het is vreemd dat verweerder hiervan niet op de hoogte is ondanks dat reeds duizenden Iraakse vluchtelingen werden ondervraagd sedert 2003. Verzoeker kende de stamnamen doch gaf deze niet omdat verweerder hiernaar niet vroeg en enkel in de familienamen geïnteresseerd was. Verzoeker geeft de stamnamen van zijn werknemers.

Een ontvoering door Asaab Ahl al Haq (AAH) is voorts traumatisch. Ook in 2007 kwam verzoeker bijna om het leven bij een aanval door het Mehdileger (JAM). Bijgevolg kan men verzoeker niet kwalijk nemen dat hij moeilijkheden heeft om zich enkele details van zijn ontvoering nauwkeurig te herinneren. Over de hoofdzaken van de ontvoering bleef verzoeker coherent.

Aangaande de naam van de straat van zijn café, doet verzoeker gelden:

“Dat de district van "Al-Bayaa", waar het café van verzoeker zich bevindt, uit 19 straten bestaat.

Dat de huurovereenkomst dat verzoeker heeft gesloten voor het uitbaten van zijn handelspannd melding maakt van "Zuqaq 7", wat door verweerder zelf vertaald werd als "Volgnummer Pand: 7" (zie Vertaalde Huurcontract in het Administratief Dossier).

Dat indien men de "Muataz Street" als de eerste straat neemt van de "Al-Bayaa" district (zoals wordt vermeld in GoogleMaps), dat men dan vaststelt dat men logischerwijze terechtkomt op de zevende straat van de district ("Zuqaq 7") dat in de volksmond als "Street 20" werd hernoemd.

Dat "GoogleMaps" de populaire benaming van "Street 20" ook zo letterlijk heeft overgenomen en dat deze overeenstemt met de 7de straat van het district (zie vertaling huurcontract en info googlemaps, dat werden toegevoegd aan het administratief dossier).

Dat indien verweerder de nodige inspanningen zou hebben gelvers om deze feiten na te gaan en zou hebben gehandeld als een goede huisvader, dat hij logischerwijze ook tot dezelfde vaststellingen zou zijn gekomen.

Dat de huurovereenkomst voorgelegd door verzoeker en zijn verklaringen desbetreffende dus wel aantonen dat verzoeker een café heeft uitgebaat in "Street 20" in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht te laten denken."

Wat betreft het incident van 2007, voert verzoeker aan:

*"Dat verzoeker tijdens het eerste verhoor als volgt antwoordde aan de vraag van verweerder: "**Kende** u de mensen die u beschoten hebben? Jazeker, 1 van hen is nu bij asaeb ahl al haq en die intimideert mij nog steeds. Hij is iemand van de wijk" (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vraag 59).*

*Dat verzoeker tijdens het tweede verhoor als volgt antwoordde aan de vraag van verweerder: "Die verschillende mannen die waren gemaskerd daarom ook dat u ze niet kon **herkennen**? Ja klopt de amerikanen had den geen genade ze waren meedogenloos en de leden van Jam hadden er schrik van" (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vraag 145).*

Dat de werkwoorden "kennen" en "herkennen", hoewel op elkaar lijken, elk hun eigen betekenis hebben en dat verweerder beide door elkaar heeft gebruikt tijdens de verhoren en hierdoor opnieuw tot een verkeerde redeneringsafkorting is gekomen.

Dat de de internetversie van de "Van Dale" woordenboek "kennen" definieert als "bekend, vertrouwd zijn met" en "herkennen" als "weer kennen".

Dat de vraagstelling van verweerder tijdens het eerste verhoor wijst op het feit of verzoeker zijn aanvallers van voor de aanval "kende", en dat de vraagstelling van verweerder tijdens het tweede verhoor wijst op het feit of verzoeker zijn belagers tijdens de aanval heeft kunnen identificeren.

Dat het bovendien ook perfect mogelijk is opdat verzoeker één van zijn belagers na de aanval heeft kunnen identificeren zonder dat hij zijn gezicht zou hebben gezien tijdens de aanval, namelijk aan de hand van zijn lichaamswbouw, huidskleur, zijn stem of het dialect dat hij sprak tijdens de aanval,... etc.

Dat beide verklaringen van verzoeker tijdens de twee verhoren elkaar perfect aanvullen en absoluut niet tegenstrijdig zijn."

Verzoeker verwijst naar de aangevoerde feiten. Volgens hem is het plausibel dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft nu hij in 2007 reeds slachtoffer was van een mislukte moordpoging.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het bepaalde in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en omtrent de inhoud van de motiveringsplicht vervat in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verder wijst verzoeker op de inhoud van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM en stelt hij:

*"**Overwegende dat** er een duidelijk aanwijzing is dat verzoeker reëel risico loopt tot ernstige schade en/of vervolgingen in zijn land van herkomst, en dit voornamelijk omwille de aanwezigheid van verscheiden milities, o.a. het IS tegen de welke zowel de Irakese staat als de Internationale coalitie machteloos blijven ;*

Dat de bestreden beslissing hiermee absoluut geen rekening heeft gehouden ;"

Verzoeker stelt dat het conflict in Irak, waaronder Bagdad, beschouwd moet worden als een gewapend conflict. Hij geeft een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict' en vervolgt:

"In casu, stelt verweerder niet in vraag het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad.

De Commissaris-Generaal beweert dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar aan het vechten zijn: ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie) en sjiiitische milities.

Er bestaat geen twijfel over het bestaan van gevechten: dit geweld in Bagdad vertaalt zich naar "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds"

Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst verzoeker naar rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Hoewel het begrip 'willekeurig geweld' vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip 'algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM', is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt in deze:

“B.1. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS “(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat “de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig”.

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website “Iraq Body Count” (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: “Rockets, gunfires, car bomb, IEDs, etc”.

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:”

Vervolgens geeft verzoeker een overzicht van een aantal aanslagen en geweld in Irak en Bagdad, gepleegd in de periode van september 2015 tot mei 2016. Verzoeker vervolgt:

“Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 31 maart 2016 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden er 48 aanvallen gepleegd, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 39 aanvallen. Voor 2016 telt men 4 aanvallen. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 30 maart plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013, 2014 en 2015) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2016 beperkt is tot de eerste 3 maanden van dezelfde jaar.

Maar men dient hieran echter toe te voegen dat er ondertussen op 11/05/2015 een ernstige golf van bomaanslagen plaatsvond. Hierbij zijn er ten minste 93 mensen omgekomen en 87 werden gewond. Een van de bommen ontplofte in een drukke openlucht markt in het oostelijke deel van Sadr City, de slachtoffers waren vooral vrouwen en kinderen. Tot nu toe, is dit de dodelijkste golf van aanslagen in 2016.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in 2015 in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. Met de laatste reeks aanvallen van voorbij weken, deze trend zet zich voort in 2016. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 31/03/2016 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.”

Verzoeker gaat verder:

“B.2. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevluht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting[19]. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007"[20].

B.3. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collatérale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

0 Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.

0 2014 is het dodelijkst jaar met 20.035 overledenen

0 Voor 2015 tellen we minstens 17.380 overledenen, amper 2.655 minder overledenen dan 2014 (dat het dodelijkste jaar is sinds de sektarische gewelden van 2006-2007).

0 Voor 2016 telt men tot nu toe 4.929 doden. In dezelfde tijdspanne telde 2014, 5.229 doden. Men merkt dus op dat 2016 niet ver is om de dodelijke cijfers van 2014 te repliceren en deze misschien zelfs te overschrijden.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin de eerste 5 maanden van 2016 (dat nog niet voltooid is) al twee keer zoveel dodelijke slachtoffers kent dan de eerste 5 maanden van 2013 en bijna evenveel doden telt als 2014 in dezelfde tijdspanne (4.929 doden voor de 5 eerste maanden van 2016 en 5.229 voor 2014), en wetende dat 2013 het dodelijkste jaar is sinds de sektarische gewelden van 2006-2007, vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL)".

B.4. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

§ In de maand december 2015:

De website vermeldt dat 1.061 burgers werden gedood in Irak in december 2015. In Bagdad, werden er 236 personen gedood tussen 01/12/2015 en 31/12/2015.

§ In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC)[21] somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

0 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32[22] ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 - 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

§ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015[23].

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tót het sjiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag[24].

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

§ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015[25].

§ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

§ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015[27]. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls»-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Théo Francken met betrekking tót de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."[28].

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze hethebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tót die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden.

De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden- Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie".

Verzoeker stelt gedurende zijn interview duidelijk te hebben gemaakt dat zijn vrees voor vervolging bestaat omwille van de vele ontvoeringen en executies en de aanwezigheid van de milities en terreurgroeperingen. Hij stelt:

"Dat verzoeker met zijn woorden en emoties duidelijk maakt dat de algemene situatie in Bagdad terreurachtig is ;

Dat omwille deze algemene gewelddadige en oorlogachtige situatie, verzoeker op elk moment, enkele en alleen maar door zijn aanwezigheid, onder een bom kan vallen of de gruwelijkheid van één of meerdere van de vele aanwezige militie kan ondergaan ;

Dat verzoeker het dan ook duidelijk maakt dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad één van de voornamelijk redenen van zijn vlucht uit Irak is;"

Verzoeker geeft, verwijzend naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977, een algemeen uiteenzetting omtrent het begrip gewapend conflict. Hij toetst dit aan de situatie in Bagdad. Verder voert hij aan:

"Dat verwerende partij erkent, dat de veiligheidssituatie in Bagdad "complex, problematisch en ernstig is" (beslissing, p. 3), en dat, o.a. "het aantal burger die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld" - tegenpartij blijkt dus uitdrukkelijk te erkennen dat er in Bagdad willekeurig geweld plaats vind, wat één van de motieven is tot de erkenning van de subsidiaire bescherming conform de Vreemdelingenwet -, "het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten" (bestreden beslissing p. 3);

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet in staat is te weten van waar tegenpartij haalt dat al die elementen cumulatief onderzoekt zouden moet worden om, ten slotte, een subsidiaire bescherming te kunnen verlenen, en dit des te meer dat verwerende partij zelf, en uitdrukkelijk aanneemt dat het geweld in de provincie Bagdad "plaatsvindt in hoofdzaak onder de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds (beslissing, p. 3) ;

Dat, ter herinnering, een conflict als intern gewapend conflict word conform artikel 3 gemeen aan de Conventie van Genève van 1949, indien de oorlogshandelingen plaatsvinden tussen het leger en gewapende groeperingen ;

Dat in Irak en in Bagdad zulke oorlogshandelingen plaatsvinden ;

Dat het Iraakes leger en het internationaal coalitie er aanwezig zijn en trotseren, dagelijks, met de vele gewapende milities;

Dat deze oorlogshandelingen duizenden doden veroorzaakt.

Dat het grote meerderheid van de slachtoffers gewone burgers zijn die zijn omgekomen enkel en alleen omwille hun aanwezigheid in Bagdad ("COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, p. 14");

Dat de gegevens hierboven ontwikkeld (p. 10 - 19), dit bevestigen ;

*Dat tegenpartij zelf schrijft " Uit de zelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks **honderden doden en slachtoffers** opeist" ; (wij onderlijnen)*

Dat het dus onbetwistbaar is dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat "er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet" (beslissing p. 4) ;"

Verzoeker betoogt verder:

*"**Overwegende dat** tegenpartij een document « COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" in het administratief dossier toevoegt;*

Dat volgens verwerende partij, alhoewel Bagdad geconfronteerd is met een zekere niveau van geweld en dat men "honderden doden per maand" telt, is de situatie er niet zo dramatisch dat het louter feit voor een burger er aanwezig te zijn, de risico veroorzaakt tot een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (artikel 48/4, §2, c° Vreemdelingenwet) ;

Dat verzoeker volgende paragrafen van het document naar voren wens te brengen die de conclusie van tegenpartij tegenspreken:"

Vervolgens citeert verzoeker enkele passages uit de voormelde landeninformatie en verwijst hij naar de inhoud en de conclusie van deze informatie.

Aangezien het openbare leven zelfs ten tijde van het zwaarste geweld niet stilviel, kan dit volgens verzoeker geen aanwijzing vormen voor het al dan niet bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt zijn reeds uiteengezette betoog omtrent het begrip gewapend conflict. Hij doet gelden:

“Dat,

- Het minimumniveau van intensiteit van de gewelddadige strijden die in Bagdad plaats vinden moeilijk betwistbaar is aangezien verwerende partij erkent dat er maandelijks honderden doden te tellen zijn en dat het administratief dossier spreekt over 300 doden en 700 slachtoffers per maand,

- De Irakese regime gedwongen is om zijn leger te mobiliseren, zowel in Bagdad als in de rest van het land, om de vele soennitische milities, de sjiiitische milities en ISIS te bestrijden,

- Zowel de sjiiitische milities als ISIS als een “partie au conflit” moet beschouwen worden aangezien deze gewapende groepering uiterst goed georganiseerd zijn, dat ze een welbepaald hiërarchie hebben en dat ze de capaciteiten hebben om gewapende en militaire operaties op lange termijn door te brengen,

Dat conform artikel 3 gemeen aan de Conventies van Geneve van 1949, het conflict in Bagdad, zoals beschreven in het document “COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van oktober 2015, een intern gewapend conflict is;

Dat het tegengestelde beweren is een ontkenning van de werkelijkheid;

Dat tegenpartij nochtans concludeert “Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u door uw louter aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet”;

Dat zulke conclusie tegenstrijdig is, zowel met het door verwerende partij meegedeeld informatie in het administratief dossier, en meer bepaald met het document “COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”, als met het hogervermelde analyse gedaan m.b.t. het bestaan van een intern gewapend conflictsituatie in Bagdad en de verklaringen van verzoeker;

Dat de vele en verschillende type aanslagen in Bagdad, de willekeurig doelwitten van de milities en het leger en het heel groot aantal maandelijks burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoon dat verzoeker “een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in het Irakees hoofdstad;”

Verzoeker benadrukt dat zich in het administratief dossier informatie bevindt over de wreedheid, de straffeloosheid en het willekeurig geweld in Irak. Uit deze informatie blijkt dat Bagdad van dit geweld niet wordt gespaard. De milities kunnen straffeloos misdaden plegen, ook in Bagdad.

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.1.5. Ter staving van zijn betoogt, voegt verzoeker een kopie van enkele stukken uit het administratief dossier bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.1. Verweerder legt op 16 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016 en een document getiteld *“IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER”* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus “IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *“Musings on Iraq”* (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker duidt daarenboven niet op concrete wijze hoe artikel 4 PR CGVS geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Evenmin duidt verzoeker welk(e) van de “algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur” hij *in casu* geschonden acht benevens het voorzichtigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft ook niet aan op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Verzoeker preciseert voorts niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. Verder beargumenteert verzoeker niet *in concreto* hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5-6, 14-15) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zouden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.3.7. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.9. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.10. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat de bewering dat verzoeker door de aangevoerde feiten getraumatiseerd zou zijn de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten. Verzoeker brengt immers geen medisch attest bij waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren bij het CGVS volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Geen van beide maakte daarenboven melding van het beweerde trauma in hoofde van verzoeker; zelfs niet nadat verzoeker tijdens zijn gehoren met een aantal vaststellingen werd geconfronteerd. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Derhalve kan het beweerde trauma in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen.

Verzoeker stelt in zijn land en regio van herkomst problemen te hebben gekend zowel in 2007 als in 2013.

Nog daargelaten de vraag of al dan niet geloof kan worden gehecht aan deze problemen, kan echter hoegenaamd niet worden aangenomen dat de problemen van 2007 in hoofde van verzoeker op heden nog aanleiding zouden geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze problemen vormden voor verzoeker zelf immers duidelijk geen aanleiding om zijn land van herkomst te verlaten nu hij nog jarenlang in dit land bleef. Bovendien kende hij sedert 2008 geen aan de voormelde problemen gelinkte problemen meer. Daarenboven blijkt uit de verklaringen waarnaar in dit kader terecht wordt verwezen in de bestreden beslissing dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat de voormelde problemen niet langer actueel zijn en dat het een oud probleem betreft.

De problemen die verzoeker in 2013 zou hebben gekend zouden zijn voortgevloeid uit zijn beroepsactiviteit als caféuitbater.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt echter ondergraven doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze beroepsactiviteit. Uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS blijkt dat hij duidelijk aangaf dat zijn café slechts zes dagen in de week geopend was en op vrijdagen gesloten was. Tevens gaf hij in duidelijke bewoordingen aan dat zijn medewerkers op deze zes dagen steeds werkten van 12 uur 's middags tot 12 uur 's nachts (administratief dossier, stuk 10, nr.90-96). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn café alle dagen en zeven dagen op zeven open was. Ook vrijdag zou het café open zijn geweest, zij het enkel namiddag. Verder verklaarde verzoeker dat zijn medewerkers en hijzelf geen vast werkritme hadden en dat het café soms open ging om 9, 10 of 11 uur openging (administratief dossier, stuk 5, nr.35-39). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij zijn niet verenigbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen. Waar verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden bij het CGVS trachtte toe te schrijven aan vertaalproblemen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht gesteld:

“U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden. U antwoordde dat de tolk tijdens het gehoor van 12 juni 2015 wellicht een vertaalfout had gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 35-40). Deze uitleg kan niet overtuigen. De verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor van 12 juni 2015 zijn klaar en duidelijk weergegeven en dus niet vatbaar voor interpretatie. Bovendien had u eerder tijdens het gehoor laten optekenen dat het gehoor van 12 juni 2015 vlot was verlopen qua communicatie met de tolk (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, inleiding).”

Verder wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

“Vervolgens dient opgemerkt dat u niet de volledige namen kent van uw twee werknemers. U kan enkel zeggen dat ze Yusuf en Allah heten. Dit is opmerkelijk aangezien u van 2008 tot 2015 erg intensief met hen heeft samengewerkt. Bovendien liet u optekenen dat u ook uw vrije tijd met hen samen spendeerde, meerbepaald door samen uit te gaan. Dat u in al die jaren niet zou zijn te weten gekomen welke hun familienamen zijn, is op zijn zachtst uitgedrukt, opmerkelijk te noemen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 42-49).”

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te ontcrachten. Dat familienamen in zijn cultuur niet zouden worden gebruikt, wordt op generlei wijze gestaafd. Zelfs indien dit zo zou zijn, dan nog kon gelet op het feit dat hij jarenlang intensief met hen samenwerkte en dat zij ook hun vrije tijd samen spendeerden worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de familienamen van zijn medewerkers. Dit geldt des te meer nu verzoeker stelde dat hij hen reeds kende van toen zij kinderen waren (administratief dossier, stuk 5, nr.50).

Bijkomend kan overigens worden vastgesteld dat verzoeker aangaf dat hij over zijn medewerkers ook voor het overige nagenoeg niets kon te vertellen. Hij stelde niet op de hoogte te zijn over hun privéleven, gaf aan dat zij hierover niet spraken en verklaarde: *“Ze waren collega’s op het werk meer weet ik niet”* (*ibid.*, nr.50-52). Dit is gelet op de beweerde nauwe band tussen verzoeker en zijn medewerkers geheel niet aannemelijk.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tijdens beide gehoren legde u verklaringen af over drie van uw klanten die door leden van Asaeb ahl al haq werden meegenomen. Alleen een zekere Ayad zou naderhand zijn vrijgelaten. U zou ook nog met hem hebben gesproken na zijn vrijlating. Tijdens het gehoor van 12 juni 2015 verklaarde u dat Ayad werd vrijgelaten omdat men had ingezien dat men zich had vergist. Men dacht dat hij iemand anders was. Men is dit te weten gekomen toen een verklikker hem kwam herkennen en vaststelde dat hij niet de gezochte persoon was (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vragen 133 en 134). Tijdens het gehoor van 8 april 2016 verklaarde u iets heel anders, meerbepaald dat Ayad hen had gerust gesteld door hen te beloven voortaan met hen samen te zullen werken. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het gehoor van 12 juni 2015. U antwoordde zich niet meer te kunnen herinneren deze verklaringen te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 77-80).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake het beweerde trauma in zijn hoofde, voert verzoeker daarenboven geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar met recht gemotiveerd wordt:

“Tijdens beide gehoren legde u verklaringen af over de ontvoering waarvan uzelf het slachtoffer was geworden. Tijdens het gehoor van 12 juni 2015 verklaarde u dat men u had geblinddoekt en geboeid tijdens de ondervraging. Men zou u evenwel fysiek niet hebben aangeraakt (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vraag 143). Tijdens het gehoor van 8 april 2016 verklaarde u precies het omgekeerde: u liet uitdrukkelijk optekenen dat men u niet had geblinddoekt, noch had geboeid, maar wel had geslagen op uw armen waar u uw tatoeages heeft. U werd geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde dat de verklaringen van 12 juni 2015 niet juist zijn. U lichtte toe dat u werd onderworpen aan een gewoon gehoor zoals dit ook het geval was op het CGVS. U werd enkel fysiek lastig gevallen omwille van uw tatoeages (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vragen 97-104).”

Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over het cruciale incident in zijn asielrelaas dat hem ertoe zou hebben gebracht het land te verlaten, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Voorts is het nog opmerkelijk dat u geen enkele foto kan voorleggen van uw café of van uzelf terwijl u het café aan het uitbaten bent. U antwoordde dat tijdens het vorige gehoor alleen werd gevraagd naar een huurcontract ten bewijze van het feit dat u het café uitbaatte en niet naar foto's (zie gehoorverslag CGVS 8 april 2016, vraag 33). Dit klopt echter helemaal niet: er was u uitdrukkelijk gevraagd om ook foto's voor te leggen. U antwoordde hierop dat u wel degelijk foto's had van uw café, maar dat deze zich thuis bevonden net zoals het huurcontract. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich wel de moeite heeft getroost om een huurcontract voor te leggen, maar niet de foto's van uw café (zie gehoorverslag CGVS 12 juni 2015, vraag 109).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Het voorgaande klemt overigens nog des te meer daar verzoeker de foto's die hij beweerdelijk in zijn bezit heeft tot op heden niet bijbrengt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerdte asielmotieven. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van deze asielmotieven te herstellen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielaanvraag niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.11. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet in het onderhavige verzoekschrift in dit kader meermaals een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict'. Hij beroept zich daarbij onder meer op de schending van "*artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949*", refereert herhaald naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977 en verwijst naar rechtspraak van het HvJ. Wat verzoeker met dit betoog tracht te bereiken, kan niet worden ingezien. Verweerder stelt, zoals verzoeker overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, het bestaan van een gewapend conflict in Irak immers niet in vraag. Geen van de partijen betwist aldus dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 9, 11 en 13) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op

openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt het CGVS nog te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Nog daargelaten dat hij zijn beweringen omtrent deze beleidswijziging op generlei wijze staaft, dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS